

KAMMERMUSIKFORENINGEN
136. SÆSON 2023-2024
Christians Kirke, Christianshavn

6.11.2023

David Munk-Nielsen

David Munk-Nielsen har etableret sig som en af Skandinaviens førende unge koncertpianister efter talrige koncertoptrædener samt toppriser i internationale klaverkonkurrencer.

Senest vandt han i oktober 2022 3. pris i The Fifth International Maj Lind Piano Competition i Helsinki, og i efteråret 2021 vandt David både 1. prisen i den nationale Tampere Piano Competition i Finland samt 1. prisen i Tallinn International Piano Competition i Estland.

David er født i 1998 i København og begyndte at spille klaver som 5-årig. Som 6-årig medvirkede han i TV-udsendelsen "Mig og min alder", der handlede om hjernens udvikling, hvor han bl.a. spillede sin første Chopin-vals. Fra David var 9 år, modtog han undervisning hos professor Anne Øland, indtil han som 16-årig blev optaget på Det Jyske Musikkonservatorium.

David gæstede sidst Kammermusikforeningen af 1887 for præcis 6 år siden – den 6.11. 2017.

Konserterne i Kammermusikforeningen af 1887 støttes løbende af en række velgørende fonde – for tiden Augustinus Fonden, Knud Højgaards Fond, Konsul George Jorck og Hustru Emma Jorck's Fond og William Demant Fonden.

Program

Jean Sibelius (1865-1957): Fra klaverstykker op. 24

Nr. 1: *Impromptu*

Nr. 8: *Nocturne*

Nr. 9: *Romance*

Sibelius er ikke så kendt som klaverkomponist, selv om han skrev ca. 120 klaverstykker, men ved koncerten her bliver der gjort noget ved den sag. De tre stykker her er karakteristiske og har en særlig dystert form for "nordisk-hed", med rundhåndet brug af klaverets dybe klange og en melodik der mest kører trinvist frem og tilbage, rugende, til dels obsessivt og kun med små episoder af dur. Det kan minde om en anden "efter-romantiker", og lede tanken hen på store, mørke vidder.

Ludwig van Beethoven (1770-1827): Klaversonate nr. 32 i c-mol, op. 111

Maestoso - Allegro con brio ed appassionato

Arietta. Adagio molto semplice e cantabile

Beethovens sidste klaversonate, en kulmination og sammenfatning af hans kreativitet som klaverkomponist.

Kun to satser, men den store struktur er klar: første sats er lidenskab, uro, kamp, forrevne raser, vilde spring, mol ... med en ængstelig dur-slutning. Anden sats er på alle måder modsætningen. På et manuskript har Beethoven skrevet om denne sats: *einfacher, immer einfacher*. Grundlæggende er vi i mild C-dur. Men enkelheden udfoldes i stadig vildere nodeværdier der underdeles og underdeles igen, trioliseres, kompliceres – og dog er det hele én stor, ligefrem variations-sats over et enfoldigt tema, *molto semplice e cantabile*, meget enkelt og sangbart, i én fast, langsom puls.

Ikke mindst i variationer af Beethoven gælder det om at genkende temaet når det kommer igen, selv i meget forklædte former. I denne sats, spillet med repetitioner, kommer variationstemaet igen efter ca. 2, 4, 6 og 8 minutter. Spids ører og genkend! Derefter et langt mellemstykke, med toneartsskift og tiltagende virtuoseri, så kommer en stærkt gribende tilbagevenden af variationstemaet efter ca. 12 minutter – og endnu én, endnu mere gribende, efter ca. 14 minutter. Hav lommenørklædet parat.

Enkelheden har indoptaget og overvundet ophidselsen. Vi får også nogle af musikhistoriens længste triller der til det yderste trækker slutningens øjeblik – den himmel vi ikke vil hjem fra.

The image shows a musical score for the final section of Beethoven's Sonata No. 32. It consists of three systems of music, each with a treble and bass clef. The notation is highly complex, featuring many sixteenth and thirty-second notes, and a prominent trill in the right hand. A large white arrow points from the right towards the trill, indicating its significance.

Temaet for sidste gang

• og trillen fortsætter!

Pause

Frédéric Chopin (1810-1849): Fem stykker

Nocturne i Des-dur, op. 27 nr. 2

Dette stykke har en klassisk triade-form, som et folkeeventyr: Det faldende indledningstema kommer tre gange, den ene gang mere forførende end den anden. Anden gang ca. efter 1.45 min., tredje gang efter 3.15 min. Hen ad vejen: en nattehimmel af forførende fortegn og brusende pyntekrøller.

Rondo i Es-dur, op. 16

Et pragtstykke der spilles mindre end det fortjener – faktisk også en triade med introduktion hvor det kåde rondotema bare serveres tre gange, mens opulente overflødigshorn udøses ind imellem.

Berceuse, op. 57

Den hypnotisk gentagne venstrehandsfigur i denne vuggesang kunne måske få et musikalsk barn til at falde i søvn – men højrehånden tryller en rig drømmeverden frem.

Nocturne i c-mol, op. 48 nr. 1

Hvad sker der dog? Fløjlsblød drømmeløs hvile – og halvvejs (her kommer en spoiler!): opbygning til stadig større uro, angst, drama for fulde hænder, natlig gru uden forløsende tilbagevenden til tilstanden fra før – er det krigen der er kommet?

Ballade nr. 4 i f-mol, op. 52

En ballade *fortæller* jo noget. Men hvad? Som i nocturnen lige før bliver vi strøget med hårene i de første minutter, men uroen kommer i bølger. To tredjedele henne kommer indledningen igen, men forskudt, fortegnet og eksalteret. Farer vi vild? Kommer der nogen til vort forsvar og får det hele til at falde til ro? Det hjælper ikke. Afslutningen er voldsom, men er det godt eller skidt hvad der sker?

De bedste musikalske "fortællinger" – især dem fra romantikken – er de *virkelig* uklare.

